

Poslední výheň

„Je tady tak teplo!“ vykřikne moje dcerka a poodběhne dál od grilu. „Tobě není vedro, tatí?“ ptá se mě a nakukuje pod víko, kde syčí maso. „Já už jsem na to zvyklý,“ usměji se na ni, „ze svých zásahů.“ Po zmínce o mé práci se jí rozzáří obličej. „Povyprávěj mi něco zase, prosím.“ Když se na ni koukám, je těžké říct ne, a tak otočím plátky masa a začnu vyprávět o tom, jak jsme jednou hasili starou opuštěnou stodolu na kraji lesa, což slyšela už nejméně desetkrát.

Po pár minutách se mi v kapse ozval ten specifický tón. Ten zvuk mi pokaždé projede tělem jako elektrický proud. Omluvně jsem se podíval na dceru. Rty se mi stáhly do úzké linky. „Musím,“ hlesl jsem jen. Maso zůstalo na ohni, já rychle sedl do auta a jel jsem směrem ke zbrojnici. Cestou jsem v zrcátku viděl jen stoupající proužek kouře z našeho grilu.

V hasičárně to bylo hlučné, všichni se soukali do zbroje a připravovali se na zásah. „Stará ubytovna na kraji vesnice, uvnitř jsou desítky lidí!“ křikl velitel. Hodil jsem na sebe svůj zásahový oblek, který váží snad třicet kilo. Jeho váha mi usedla na ramenu, ale v tu chvíli jsem ji necítil. Adrenalin mi pumpoval celým tělem. Když jsme vyrazili, sirény Tatry se ozývaly do ticha podvečera.

Když jsme dorazili na místo, byl to chaos. Situace nevypadala vůbec dobře, z oken druhého patra budovy se valil hustý, černý dým. Všichni vystoupili z auta. Po rychlých instrukcích jsem řekl parťákovi „Jdeme dovnitř!“. Hned nato jsme se spolu rozeběhli k hořící stavbě.

V dýchací masce jsem slyšel jen svůj vlastní dech - hluboký, rychlý. V tu chvíli na myšlenky ale není čas. S kolegou jsme vytáhli dvě starší ženy a jednoho muže, který byl zablokován dveřmi. Když jsme vyšli ven, už už jsme si mysleli, že všichni lidé jsou venku, jenže vtom zakřičela jedna žena: „Je tam ještě kluk! V posledním pokoji vlevo!“. Ani jsem neváhal. Nikde jsem v tu chvíli neviděl svého parťáka, ale já se stejně vrátil. Sám. Viditelnost byla v podstatě nulová, šel jsem po hmatu podél stěny. Po chvílce bloudění místnostmi jsem ho našel. Seděl schoulený v koupelně jednoho z pokojů. Vzal jsem ho a rychle vedl směrem k bezpečí. Cítil jsem, jak se budova třese. Staré trámy už to vzdávaly. Zrychlil jsem.

Dostal jsem ho až k oknu, kde už čekal žebřík. „Rychle! Lez!“ předal jsem ho do rukou kolegům. Zrovna když jsem se chystal vylézt, ozvalo se hlasité, zlověstné křupnutí. Strop nade mnou praskl.

Nestačil jsem ani uhnout nebo uskočit. Obrovská dubová skříň se na mě zřítila z horního patra. Ucítil jsem ten náraz a pak ostrou, drtivou bolest v noze. Snažil jsem se pohnout, ale to bolest jen zhoršovalo. Noha byla uvězněná pod vahou skříně, úplně zaseknutá a teď nejspíše i rozdrčená. Na mém rameni zachrastila vysílačka. Jediné, co jsem slyšel, byl hlas mého velitele: „Všichni ven! Hrouť se to!“ Chtěl jsem odpovědět, říct si o pomoc, opravdu jsem chtěl. Masku mi však strhl kus trosk a plíce se mi okamžitě naplnily žhavým kouřem.

Ležím bezmocný, uvězněný pod tíhou dřeva, která mě odmítá pustit. Plíce mám plné kouře a z očí mi tečou slzy, už ani nevím, jestli bolestí nebo beznadějí. V hlavě mi probleskne vzpomínka na ženu, která teď nejspíš prostírá stůl a vyhlíží mě z okna, nebo na moji dceru, která vyčkává, než se vrátím a budu jí opět vyprávět, koho jsme dnes zachránili. Nemůžu tady přece dnes umřít, musí být nějaká šance, že půjdu domů a uvidím svou rodinu. Malinko se nad tou myšlenkou pousměji. Ale hluboko uvnitř vím, že to je jen prázdná naděje, že můj únik není možný.

Potřebuji se nadechnout, před očima mám jen slzy, pomalu mě opouští mé smysly a je slyšet jen praskání ohně. V puse mám otřesnou pachut', moje noha bolí, ale to není nejhorší bolest. Nejhorší je představa, že láska mého života křičí na mém hrobě a dcera pořád přemýšlí, kdy se jí tatínek vrátí domů a přečte jí pohádku na dobrou noc.

V tuhle chvíli už nic nevidím a skoro nic necítím, jen teplo.

Je tady tak teplo...